

Mustien salkkujen yö

Ne tulivat yöllä. Kalevi Sorsa oli kaikessa rauhassa nukkumassa Irenensä vieressä ja näki juuri uusintana väriunta vaalivoitosta. Hän heräsi ovelta kuuluvaan kolkkoon jyskytykseen, meni avaamaan ja säpsähti. Ne ne olivat. Noutajat. Nyt ne olivat tulleet. Mustan nahkatakkin kaukukset pystyssä ja tummat lasit silmillä. Osoittivat salkulla suoraan ohimoon.

—Valtakunnan edun nimessä, olette pidätetty! karjaisi joukon johtaja.

Makuuhuoneesta kuului Irenen tukahtunut kirkaisu. Kalevi melkein lyyhistyi kynnykselle, mutta Ne tempaisivat hänet säälimättä pystyyn.

—Kädet seinää vasten! johtaja komensi.

Kalevi tiesi, mitä tämä oli. Ei ollut vastaan pullikoimista. Piileskely oli nyt loppunut. Käsky oli käynyt, ja hän oli uhri.

—Armoa, armoa, minä en halua, ottakaa joku kepulainen, Kalevi vaikeroi epätoivoissaan, vaikka tiesi sen turhaksi.

—Pulinat pois, se on menoa nyt, ärähti johtaja tylästi. Hän viittasi apureitaan ottamaan Kalevia käsipuolesta. Apurit väänivät uhrinpolonsa kädet selän taakse ja raahasivat tämän suureen mustaan umpiautoon, joka odotti pihalla moottori käyden.

—Sa-saanko ottaa edes hammasharjan mukaan ja pukeutua ja hyvästellä rakkaan vaimoni, sopersi Kalevi hädissään, mutta hänet vaiennettiin tönkeällä salkuniskulla kylkiluiden väliin.

Musta umpiauto hurautti pihalta pimeään yöhön.

—Minne mennään, yritti Kalevi kysellä.

—Kohta näet, Ne sanoivat. Ja niin tosiaan kävikin. Auto pysähtyi tuota pikaa Paavo Väyrysen portaille. Paavo raastettiin sängystään samalla tavalla kuin Kalevikin.

—Minä en lähde, minä en lähde, minä haluan ulos, minä olen ollut siellä jo kuusi vuotta, ei enää! parkui Paavo, kun häntä yritettiin istuttaa takapenkille.

—Tai ainakin haluan istua kuskin vieressä, mitä tuo siinä tekee? hän kysyi osoittaen etupenkillä kyhjäyttävää Kalevia.

Lopulta Niiden hermot eivät enää kestäneet Paavon parkua.

Paavo heitettiin ulos autosta, suoraan katuojaan. Sitten häntä nöyryytettiin.

Kohtuumääräisen nöyryytyksen ja sanelun jälkeen auto jatkoi synkkää matkaansa ovelta ovelle. Joka paikassa toistui sama karmea näytelmä. Kolme nahkatakista käveli salkut kainalossaan ovelle, yllätti hätäantyneen asukkaan kenet mistäkin tilasta, ja raahasi autoon.

Harva säästyivät tuona mustien salkkujen yönä. Mukaan muilutettiin niin suomen- kuin ruotsinkielisiä, pappeja ja opettajia, psykoja agrologeja, sähköasentajia ja maistereita, jopa naisia ja Christoffer Taxell.

Kaikki kyyditettiin lopulta valtioneuvoston juhlahuoneistoon. Jokaiselle lyötiin salkku kouraan ja raitapuku päälle ja

istutettiin tuolille kuin jalkapuhun kaiken kansan pilkattavaksi.

Kaikkein karmeimman kohtalon koki Kalevi, joka pakotettiin johtamaan tuota nöyryytettyä joukkiota vastoin YK:n ihmisoikeuksien julistusta, eläinsuojelulakia ja kaikkia kansalaisvapauksista annettuja asetuksia. Vähitellen Kalevi oppi kadehtimaan Paavoja, joka katuojaan sysättynäkin oli sentään onnellisemmassa asemassa, poissa täältä.

Mutta maa oli saanut hallituksen.

Aleksis K.